

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 212/2026
10.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Зоран Стефановић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, Технички центар Краљево, Одсек за техничке услуге Крушевац – Погон Трстеник, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 783/25 од 24.09.2025. године, у седници одржаној 10.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 783/25 од 24.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 783/25 од 24.09.2025. године, укинута је пресуда Основног суда у Трстенику П1 42/23 од 30.01.2025. године, те је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име оствареног прековременог рада код туженог исплати 258.375,40 динара са доспећем на дан 02.10.2018. године са законском затезном каматом до исплате и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 24.450,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

Приликом доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код ПД „Електро Србија“ ДОО Краљево, које друштво је статусном променом припојено „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд, а тужилац је прихватио пренос уговора о раду код послодавца следбеника почев од 10.06.2015. године. Код новог послодавца дошло је до статусне промене издвајањем уз припајање, па је тужилац прихватио да се његов уговор о раду пренесе на послодавца следбеника, овде туженог. Тужилац је био у радном односу код туженог почев од 01.01.2016.године, на неодређено време, на пословима радног места ..., све до 31.12.2018.године, када му је радни однос престао због одласка у пензију. У периоду рада код туженог, тужилац је остварио 20 часова прековременог рада, које је кроз прераспodelу радног времена искористио као слободне сате, тако што није радио 20 дана у периоду од 05.09.2018. године до 02.10.2018. године, како је то одређено решењем туженог од 04.09.2018. године. Тужилац је код послодавца претходника, у периоду пре 01.01.2016. године, остварио 446,5 сати прековременог рада по основу којих није користио слободне сате, нити су му сати плаћени, а економско - финансијским вештачењем утврђено је да потраживање тужиоца на име прековременог рада за 446,5 сати износи 258.375,40 динара.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужиоца, отворио расправу, укинуо првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату на име прековременог рада с обзиром да се потраживани износ односи на остварене сате прековременог рада код послодавца претходника, који сати су остварени у периоду пре 01.01.2016. године, па како је тужба у овој правној ствари поднета дана 10.05.2019. године, потраживање је застарело сходно одредби члана 196. Закона о раду.

Такав закључак и правни став другостепеног суда прихвата и Врховни суд.

Законом о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/136, 75/14, 13/17-УС, 113/17, 95/18-аутентично тумачење) прописано је у члану 110. став 1. да се зарада исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец, док је одредбом члана 196. прописано да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

Одредбом члана 360. Закона о облигационим односима прописано је да застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе (став 1.). Застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (став 2.). Суд се не може обазирати на застарелост ако се дужник није на њу позвао (став 3.).

У конкретном случају, тужилац у периоду рада код туженог од 01.01.2016. године до 31.12.2018.године није има неплаћене сате прековременог рада, већ се његово потраживање односи на неплаћени прековремени рад за период пре 01.01.2016.године, те како је тужба у овој правној ствари поднета 10.05.2019. године, то је основан приговор застарелости потраживања имајући у виду да је протекао трогодишњи рок застарелости прописан одредбом члана 196. Закона о раду, рачунајући доспелост потраживања најкасније почев од 31.01.2016. године сходно одредби члана

110. став 1. Закона о раду, па тужилац нема право на исплату застареле обавезе према члану 360. став 1. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду да тужилац није у току првостепеног поступка суду пружио доказ - Споразум о престанку радног односа закључен између парничних странака дана 24.12.2018. године, већ је исти приложио уз жалбу, а који другостепени суд није узео у обзир приликом одлучивања, јер се докази сходно одредби чл.308 став 1 ЗПП морају доставити најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није обавезно (члан 302 ЗПП), а тужилац сходно члану 372. став 1 ЗПП није учинио вероватним да га без своје кривице раније није могао изнети, то су наводи ревизије тужиоца којима се позива на наведени споразум без утицаја.

Такође, неосновано се наводима ревизије указује да тужени није одговорио тужиоцу на захтеве да прековремене сате претвори у слободне дане, с обзиром да је прековремене сате које је тужилац остварио код туженог, кроз прераспodelу радног времена тужилац искористио кроз слободне сате, о чему је тужени донео решење.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**